

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 260/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **SkyNet Infrastructure, s. r. o.**, Osloboditeľov 1613/78, Humenné, IČO 47 025 247, zastúpenej JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., Dip. Mgmt., advokátkou, Hlavná 45, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 58 Cr 1/2017-344 z 9. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) uznesením označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka mala procesné postavenie žalobkyne v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Okresný súd v označenej veci rozhodol rozsudkom č. k. 58 Cr 1/2017 z 12. marca 2019, ktorým zároveň priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov v plnom rozsahu. Odvolací súd rozsudkom č. k. 1 CoR 6/2020-292 z 25. marca 2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Následne okresný súd rozhodoval o výške trov, a to prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka, ktorý uznesením z 15. júna 2021 (ďalej len „uznesenie VSÚ“) uložil povinnosť žalovanému zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 587,04 eur, ktoré vyplývali zo súdneho spisu.

Sťažovateľka proti uzneseniu VSÚ podala sťažnosť, v ktorej namietala výšku priznaných trov. Vyčítala okresnému súdu, že jej nepriznal nárok, ktorý súvisel s objektívnou skutočnosťou, že právny zástupca sťažovateľky mal sídlo v Prešove a musel sa dostaviť na pojednávanie do Bratislavy, pričom použil motorové vozidlo. V zmysle argumentácie sťažovateľky náhrada trov konania mala zahrňovať aj trovy súvisiace s cestovnými náhradami a náhradu za stratu času. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľky zamietol. V podstatnom konštatoval, že sťažovateľka si tieto trovy nevyčísliła do vydania rozhodnutia VSÚ, a to ani po tom, čo VSÚ v súvislosti s rozhodovaním o výške trov dopytoval sťažovateľku, či je platcom dane z pridanej hodnoty.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta a opakuje svoju argumentáciu týkajúcu sa jej výhrad k posúdeniu jej námietok uvedených v sťažnosti proti uzneseniu VSÚ, ktorá mala zakladať arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Bola toho názoru, že ňou požadované trovy vyplývali zo súdneho spisu, keďže z obsahu spisu bolo zrejmé, že právny zástupca sťažovateľky musel cestovať na pojednávanie. Pokiaľ mal súd pochybnosť o tom, aký spôsob dopravy bol zvolený, mal možnosť určiť výšku trov aj tak, že právny zástupca cestoval vlakom, čo sa dalo objektívne zistiť a priznať. Keďže tak okresný súd nepostupoval a tieto trovy nepriznal, pochybil. Následne pochybil aj okresný súd pri vydávaní napadnutého uznesenia, keď konštatoval, že tieto trovy neboli vyčíslené a nevyplývali z obsahu súdneho spisu, pretože podľa názoru sťažovateľky táto možnosť vyčísliť trovy trvá až do právoplatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania. Vychádzajúc z uvedenej argumentácie, sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za arbitrárne, porušujúce jej označené práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia *prima facie* konštatuje, že právne závery okresného súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne, zrozumiteľným spôsobom a presvedčivo. Okresný súd vo svojom rozhodnutí dostatočne sťažovateľke vysvetlil, prečo neakceptoval jej námietky, riadne sa s nimi vysporiadal, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

5. Ústavný súd ďalej konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa právne normy Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) týkajúce sa trov konania. Ústavný súd si je vedomý, že civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenie o povinnosti vyčísliť trovy konania, táto povinnosť advokáta je však pri riadnom plnení svojich povinností implicitná. Vyplýva z pravidla, že súd pri určení výšky náhrady trov vychádza z obsahu súdneho spisu, teda toho, čo je preukázané (§ 251 ods. 1 CSP). Preto v záujme preukázania výšky požadovaných a vynaložených trov bolo potrebné tieto trovy vyčísliť aj vzhľadom na skutočnosť, že právna

zástupkyňa sťažovateľky mohla využiť viacero do úvahy prichádzajúcich dopravných prostriedkov (auto, vlak, autobus). Rovnako to platí aj pre náhradu za stratu času, keďže je prirodzené, že preprava rozličnými dopravnými prostriedkami trvá rozličný čas. Okresnému súdu zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva povinnosť vyzývať stranu na vyčíslenie trov konania, prípadne na predloženie dokladov preukazujúcich ich výšku. Uvedené platí podľa názoru ústavného súdu aj v prípade, že základ pre nárok je z obsahu súdneho spisu zrejmý, tak ako aj v prípade sťažovateľky, ale vyčíslený nebol. Bolo teda v záujme strany konania a v súlade so zásadou právo patrí bdelym, *nota bene* u advokáta, aby tak urobil a riadne ich vyčíslil.

6. Pokiaľ ide o argument sťažovateľky, že právny zástupca tak môže urobiť a vyčísliť ich hocikedy, až do právoplatného rozhodnutia o výške trov, s uvedeným argumentom ústavný súd nesúhlasí, pretože predmetom prieskumu na základe sťažnosti bolo uznesenie VSÚ, teda skutkový a právny stav veci, konkrétne obsah spisu, z ktorého vyšší súdny úradník vychádzal v čase vydania rozhodnutia. Nie je možné následne vyčítať uzneseniu VSÚ, že pri výpočte trov konania nevychádzal z toho, čo bolo namietané (a konkretizované formou vyčíslenia) v sťažnosti proti uzneseniu VSÚ.

7. Ústavný súd sa v tomto smere stotožňuje s obdobnou právnou argumentáciou v skutkovo a právne obdobnej veci uvedenej v jeho skoršom rozhodnutí č. k. III. ÚS 191/2020 z 27. mája 2020, v ktorom dospel k rovnakým záverom, a to aj napriek tomu, že sťažovateľka s nimi nesúhlasí.

8. Ústavný súd tak dospel k záveru, že okresný súd náležite odôvodnil svoje napadnuté uznesenie, preto neexistuje relevantná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy na jednej strane a napadnutým uznesením okresného súdu na strane druhej. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

9. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu